

மாண்டதும் மனத்திரயையில் நிழலாடுகிறது. இந்த வளையில் இலக்கிய சவேவை அவனை அழகை கிறது. வில்லியின் காதலுக்கு உலவை வதை தாததா ஒரு தமிழ்ப்பண்டிதர். அவர் மீது கொண்ட வறறுப்பு அவர் காத இலக்கிய மரபுகளைச் சிதகைக்கும்படி அவனை உந்துகிறது. சிதகைகிறான். பின்னர் லஞ்சம் கொடுத்து ஒரு பட்பிக்காட்டு ஆசிரியனாகியமயையும், திலகா என்ற சின்னஞ்சிறு பண்ணோடு பழகி அவளைத் தன் ஆசகைக்குப் பலியிட்டமயையும் நினையில் வருகின்றன. இந்நிலையில் தான் சரசுவின் சந்திப்பறேப்டுகிறது. இந்த நினைவப்பாதையின் முடிவில் சரசு எதிர்ப்ப்டுகிறான். ஆனால் சரசுவின் நாணமற்ற போக்கு பண்களையே வறறுக்கச் செய்கிறது. தீ அவிந்து விடுகிறது. வீட்டுநோக்கி மீளும் கதாநாயகன் காதில் திலகா பிப்ப்டைந்து விட்டாள் என்ற செய்தி கடைகிறது.

பொன்னுத்தூரையில் 'தீ' என்ற நாவலின் கதை இதுதான். சிறுகதை உலகில் நல்ல புகழ்பற்ற பொன்னுத்தூரையின் இந்த நாவலுமொரு நீட்டி வளர்த்தப்பட்ட சிறுகதைபோல தான் தோன்றுகிறது. முதல் ஆறு அதியாயங்களும் வறறும் ஞாபகக் குவியல்கள். 7ஆம் அதியாயத்தில் திலகாவின் சந்திப்போடு தான் கதை தொடங்குகிறது. திலகாவின் சந்திப்பு, திலகாவின் வீழ்ச்சி, சரசுவின் தலையீடு, அவள் ஏற்படுத்தும் புயல், வடிகைகளிலிருந்து விடுதலை- இவையெல்லாம் கதையின் சம்பவங்கள். இச்சம்பவங்களோடு கமலாவாக்கோ, பாக்கியத்துக்கோ, வில்லிக்கோ, புனிதத்துக்கோ, சாந்திக்கோ, ஜோசப் சாமியாருக்கோ எவ்வித சம்பந்தமும் இல்லை. இது நாவல் என்ற ரீதியில் பலவீனமாகத் தோன்றினாலும், அழகிய வர்ணனைகளும், அலங்கார நடையும், சித்திர விசித்திர சொல்லமையும் கதையை ஆவலுடன் வாசிக்கும்படி துண்டுவேசெய்கின்றன.

'தீ' துணிகரமான முயற்சி. மனக்கோளாறால் ஏற்படும் நபுஞ்சக நிலையும், அது திடீரெனத் தரும் வகேமும், சிந்தனையைத் துண்டும் கட்டம். பல 'செக்ஸ்' அறிஞர்கள் ஒப்புக்கொள்ளும் மன இயல் நபுஞ்சகத்தை ஒரு கதையில் யதார்த்தபாவத்தோடு பொன்னுத்தூரையின் முதலில் உபயோகித்திருக்கிறாரென்று நினகைகிறேன். பொன்னுத்தூரையின் நடையைப்பற்றி ஒரு வார்த்தை. ஒரு வித கவிதா நயத்தோடு கம்பீரமாகச் செல்லும் அவர் நட்சை சமயங்களில் மக்கர் அடிகிறது. வசனத்தின் ஒலியினிமை என்ற மாயையில் சிக்கிப் பொருளற்ற சொற்களை மாலயாகக்கோரக்கிறார் அவர். உதாரணமாகக் கீழ்க்கண்டவற்றைச் சொல்லலாம்.

"மலர்கள் கண்களில் அருவரூப்புக்கொண்டு கோரமாக ஓட்டிக்கொள்ள அப்புறம்"

"அவள் என் காருதியுடன் கலந்துவிடும்; என் இதயத்துடன் கலந்துவிடும். என் உணர்வுகளுடன் கலந்துவிடும்.."

இப்படிப்பட்ட சிக்கலான பிரயோகங்கள், தளிவற்ற வசனங்கள், தவறான அமைப்புகள் அடிக் கபி வருதல் வாசிப்பவருக்குச் சங்கடத்தையே விளக்கிறது. சொற்களபைப் பொறுத்தவரையிலும் கட்ட பிரதேசப் பிரயோகங்கள் ஒரு கட்டுக்குள் இல்லாததால் கருத்து மயக்கத்தை ஏற்படுத்துகின்றன. ஒரு சில சொற்களமைட்டும் இங்கு காட்டுகிறேன்.

டோக்கா, குதிரும், லபோப்பு, சோங்கும், சலங்கும், இத்யாதி. இவதைவிர பல வசனங்கள் படாடோபமாகத் தொடங்கப்படுகின்றன. ஆனால் முடிக் காமல் விடப்படுகின்றன. சில இடங்களில் இப்படிப்பட்ட பிரயோகங்களுக்கு இலக்கியத்தில் இடமுண்டு என்பதை மறுக்க முடியாது. ஆனால் இத்தகைய யுக்திகள் மிக மலிந்த சரக்குப்போல் சமயா சமயம் இல்லாமல் உபயோகப்படுகையில் அவற்றுக்குள்ள மவசு குறைந்துவிடுகிறது. ஆசிரியர் தனது எதிர்கால எழுத்துகளில் இதக்கவனித்தல் நல்லது.

கதை அமைப்பையும், நடயையையும் ஓரளவு கவனித்த நாம் இந்நிலை எத்தகைய தத்துவத்தை வாசகர் முன்னால் வக்கிறது என்பதையும் கவனித்தயோகவணேட்டும். 'புலாலழிச்சி கொண்டவர்களுடைய போராட்ட வரலாறுதான் மனித வாழ்க்கை என்று உலக சரித்திரத்தின் போக்கையே மிகமிக இலக்குபடுத்தி விடுகிறார் ஆசிரியர். 'பாலுணர்ச்சித்தான் வாழ்வின் ஓரயுணர்ச்சி' என்ற முறையில் அவரது சிந்தனை சூழல்கிறது. ஆனால் இவ்வை எவ்வளவுதிரம் உண்மை? நாட்களும், இனங்களும், வர்க்கங்களும் தம்முன் நடத்தும் போராட்டங்களும், இயற்கையை எதிர்த்து மனிதன் நடத்தும் போராட்டமும் உலக வரலாற்றை உருவாக்குகின்றன. இவற்றின் உயிர் மிச்சு பாலுணர்ச்சி என்று எவர்தான் கறு முடியும்? பொருளாதார காரணங்களே இப்போர்களின் அடி அத்திவாரமாக விளங்குகின்றன. பாலுணர்ச்சியல்ல. பசியுணர்ச்சிதான் சமிக மாற்றங்கள்க்குக் காரணம். இதனால் பாலுணர்ச்சியின் முக்கியத்துவத்தை குறைத்து அளவிடக்கூடாது. நவீன மன இயலின் தந்தையாகிய சிக்மண்ட பிரய்ட் (Sigmund Freud) பாலுணர்ச்சியே மனித வாழ்க்கையின் அடிப்படையான சக்தி என்று வற்புறுத்தினார். ஆனால் இவ்வுணர்ச்சி பல சந்தர்ப்பங்களில் கரந்து மறைந்து விடுகிறது என்றும், கலை உணர்ச்சி போன்ற உன்னத உணர்ச்சிகளாக உயர்நிலை அடையுமா வெளிப்படுகின்றதென்றும் அவர் கறுகின்றார். இதுவே Sublimation (உயர்நிலைத்திரிபு) எனப்படும். 'தீ' ஆசிரியர் பாலுணர்ச்சியின் இந்தக் கோலத்தை வலியுறுத்தி இருந்தால் அவர் சொல்லும் கருத்தை நாம் ஏற்றிருக்கலாம். ஆனால் அவர் வெறும் தோலுணர்ச்சியையே பெரிதுபடுத்துவதும் அதாவே சரித்திரச்சுடையின் அச்சாணி என்று கறுவதும் சமிக இயலுக்கும், மன இயலுக்கும் பொருந்தாதனவாகும்.

கதையின் முடிவில் ஆசிரியர் பெண்களதைத் தோல் ஜடங்கள் என்று பொருட்கள் போல் வர்ணித்தல் நம்மதை திடுக்கிட வக்கிறது. பெண்ணும், ஆணும் சரி நிகரானவர்கள். அவர்கள் எவரது உடமகைகளும் அல்ல என்ற முன்னறேய கருத்துள்ள இந்த யுகத்தில்

இவ்வர்ணனைகள் பட்டினத்தாரயையும், அருணகிரியாரயையும் நமக்கு நினைவிட்டுகின்றன. தத்துவரீதியில் இவ்வைபிழையான எண்ணங்களாகும்.

இக்கதையில் பாலுணர்ச்சிக்கு ஒருவித அநாவசிய அழுத்தம் தரப்படுகின்றது. யதார்த்த இலக்கியத்தில் பாலுணர்ச்சியை மஃபி மறத்தது மழுப்புவதை நாம் ஆதரிப்பதற்கில்லை. ஆனால் அதனைப் பித்தக்கண்ணாடியின் கீழ்க் கொணர்ந்து அநாவசியமாகப் பெரிது படுத்துகாட்டுவதும் தவேயற்ற முயற்சியாகும். இவ்வை தவிர இரட்டை அர்த்தம் தரும் அதிதியாயத்தலைப்புகள் நபிலின் மதிப்பைக் கட்டுகின்றன.

நபிலில் தனது தந்தையை நெருப்பென்றும், தாயை நீர் என்றும் அடிக்கடி வர்ணிக்கும் கதாநாயகன் ஈடிபஸ் கொம்பிளக்ஸ் (Oedepus complex) என்ற மனத்திரிபு நிலையின் பிரதிபிம்பமாகக் காட்சியளிக்கின்றான். தந்தையை எதிர்த்துத் தாயை நேசிக்கும் மனநிலை இது. கதாநாயகன் இப்படிப்பட்ட மனத்திரிபு நிலைகளில் சிக்கித் தடுமாறுதல் சுவாரஸ்யமாக இருக்கிறது.

எது எப்படியாயினும் 'தீ' ஒரு துணிகர முயற்சி. அதை ஆதரிக் காதவர்களும் அதை அலட்சியம் செய்ய முடியாது.